

Quaranta anys del col·legi Bell-lloc

El col·legi gironí sorgí de l'impuls de molts ciutadans que volien oferir una educació en valors, oberta a tothom i de qualitat. El Cronista Oficial de la ciutat, Enric Mirambell, recorda a dues d'aquestes persones en un recent article al Diari de Girona, que oferim.

13/03/2006

Oferim l'article del cronista oficial de la ciutat, Enric Mirambell i Belloc, publicat al Diari de Girona el passat

dia 26 de febrer. Per més informació sobre Bell-lloc del Pla, podeu visitar el seu web.

Enguany dos importants centres docents de la nostra ciutat estan celebrant el primer centenari de la seva fundació. El col·legi dels germans de la Salle i el de les religioses de la mare Vedruna. Però també hi ha un altre centre educatiu gironí que commemora un remarcable aniversari. El col·legi Bell-lloc del Pla. En aquest cas no es tracta d'un segle; però sí d'un nombre considerable d'anys, quaranta, una xifra digna de ser celebrada. En aquest ja una mica llarg període, són moltes promocions; molts centenars de joves els que s'han format en les aules d'aquest centre.

El nom de Bell-lloc comença a destacar en els annals de la història gironina quan s'hi descobrí el mosaic

romà que es coneix com el mosaic de les carreres de carros o com el mosaic de Bell-lloc. Era l'any 1876 quan es produí aquesta notable troballa arqueològica en la finca que aleshores era propietat del senyor **Fabrés**. Coincidí aquell esdeveniment amb l'inici de la publicació de l'antiga i ben recordada Revista de Gerona; amb els primer temps de l'Associació Literària de Girona i en el moment en què un grup de gironins esclarits promouen un moviment cultural que fomentava la creació literària i artística, els treballs d'investigació històrica i les primeres recerques en el camp de l'Arqueologia. Era l'impuls de la Renaixença que es feia notar en la nostra ciutat.

La història del famós mosaic, des del seu descobriment, l'any 1876, ha estat molt complicada. Es mantingué primerament en el seu emplaçament original, però sota el control i la

supervisió de la Comissió Provincial de Monuments. Es realitzaren estudis per part d'especialistes en la matèria i s'obtingué una reproducció a gran escala per ser exhibida en el Museu de Sant Pere de Galligans.

Mitjançant un document notarial, presumptament manipulat, aprofitant el desgavell provocat per la guerra del 36, el mosaic passà al Museu Arqueològic de Barcelona. Durant una pila d'anys el mosaic va ser objecte de reivindicació per part dels arqueòlegs gironins. Finalment, l'alcalde, **Joaquim Nadal**, va aconseguir recuperar-lo per a Girona, quedant exposat en el Museu d'Història de la Ciutat, on pot ser visitat i admirat.

Avui no és el mosaic el tema principal d'aquest article, sinó el centre docent que compleix quaranta anys d'activitat. Una activitat molt notable i destacada. Centre que es va

erigir, ara fa quaranta anys, a la finca on, l'any 1876, es va descobrir el mosaic romà que és un dels testimonis de l'època fundacional de la nostra ciutat. El col·legi Bell-lloc és ben conegut pels gironins. Hi ha moltes persones que ens en podrien parlar amb autoritat i amb millor informació. Però no he volgut deixar passar aquesta efemèride sense fer-hi una referència. Més que de les qualitats que evidentment té el centre docent de detalls de la seva història, en aquesta avinentesa voldria dedicar un record a dues persones que hi tingueren una estreta vinculació. Dos gironins que ja no són entre nosaltres i que, per tant, no podem ferir la seva sensibilitat ni modèstia, ni ens podran retreure que potser n'haurem fet un gra massa magnificant la seva actuació que no pretenia buscar elogis ni reconeixements en aquest nostre món. Em refereixo al **Dr. Eduard de**

Ribot i de Balle i al professor Manel Llinàs del Torrent i March.

No sé si seria exagerar una mica afirmar que gràcies al despreniment, la generositat i l'impuls del Dr. Ribot existeix el col·legi Bell-lloc del Pla. No ho sé; però sí que no hi ha cap dubte que ells van tenir un paper molt important en el fet que aquest col·legi fos una realitat. El Dr. Ribot era un home d'una gran categoria moral, professional i social. La sol·licitud que mereixien el seus serveis mèdics demostra el prestigi de què gaudia entre la societat sofrent. En un temps en què la Medicina no podia disposar dels mitjans d'exploració per diagnosticar, ni dels avenços terapèutics que han anat arribant en els darrers temps, el seu ull clínic, la seva constant aplicació per estar al dia, la seva incondicional atenció al malalt, el mantenien en un primer pla de la professió mèdica a la nostra

ciutat i comarques. El malalt hi tenia plena confiança i d'això n'era una mostra la sala d'espera del seu consultori que sempre es veia massivament concorreguda. No estalviava temps ni paciència a explorar el malalt fins arribar al fons de la qüestió que havia de tractar combatre. La seva feina s'allargava fins hores avançades de la nit. Però als pacients no els recava fer llargues esperes per tal de ser visitats per aquell metge que gaudia d'un renom ben guanyat i merescut. Després d'una visita conscient, entretinguda i efectiva, a l'hora de parlar d'honoraris no hi havia mai cap problema. Si el pacient podia pagar ho feia, de bon gust, i si no podia no es trobava amb cap exigència. En nombroses ocasions el benemèrit doctor se sentí satisfet amb un sincer «Déu li pagui».

Mossèn Jaume Borrell va ser rector de Beget uns anys en què aquella

bellíssima població era un racó de món. Molt més habitada que no ho és ara; però no convertida encara en centre d'atracció turística. L'accés difícilíssim per uns camins escassament practicables deixaven aquella gent gairebé aïllada.

M'explicava l'esmentat mossèn que el Dr. Ribot hi acudia periòdicament per seguir el curs d'unes seves propietats. Sempre aprofitava l'ocasió per atendre les persones necessitades dels seus serveis; atencions que evidentment no cobrava. Alhora donava unes instruccions al senyor rector a fi que pogués resoldre casos urgents que es presentessin quan era difícil esperar l'arribada d'un facultatiu. Abans d'emprendre el retorn sempre deixava algun medicament en la farmaciola, que era l'únic servei permanent amb què el poble podia comptar.

Suposo que l'institut Bell-lloc ha disposat i disposa d'un bon quadre de professorat—el seu prestigi ho demostra—; però del que jo tinc més coneixement per poder-ne parlar és d'en Manel Llinàs del Torrent. El vaig conèixer des de la infància. Orfe de pare a causa de la tragèdia del 36. La seva família, que havia gaudit d'una posició benestant i un nom reconegut, havia caigut en una situació pròxima a la pobresa. La mare d'en Manel se'n sortia com podia, treballant adeleradament per acomboiar i educar el seu fill únic. La riquesa material de la família s'havia perdut. Però el tresor moral espiritual es va mantenir intacte i en progressió. Arribat a l'edat juvenil, en Manel es va sentir cridat a la vida religiosa. La seva precària Salut el va fer retornar de Veruela, on havia anat amb gran il·lusió per preparar-se per professar en la Companyia de Jesús. En la vida civil a la qual es reincorporava el que més s'apropava

a la seva vocació era la docència. Culminats els estudis universitaris i després d'iniciar-se en la professió en una escola especial de Barcelona, retornà a Girona, repartint la seva activitat entre l'Escola Oficial del Magisteri i l'institut Bell-lloc del Pla; treballant incansablement i amb gran dedicació, fins arribar a l'edat de la jubilació. I encara després de jubilar-se continuà el seu lligam amb el Bell-lloc, on en certa manera va dedicar serveis i atencions.

La commemoració del 40è aniversari de la fundació del centre docent que porta el nom de Bell-lloc del Pla, ens ha donat ocasió de recordar aquests dos gironins exemplars que hi estigueren estretament vinculats. Dos professionals, conscients i abnegats. Dos homes que no només coneixien a fons l'evangeli sinó que el visqueren intensament amb totes les seves conseqüències. Les seves respectives vides són la millor i la

més efectiva lliçó que es pugui
aprendre en el més prestigiós centre
educatiu.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/quaranta-
anys-del-collegi-bell-lloc/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/quaranta-anys-del-collegi-bell-lloc/) (09/08/2025)